

ΑΝΟΙΞΗ

Τὰ ρόδα, πὸν γελοῦμενα ἐτρεμίζαν
μὲ φύλια καὶ μ' ἀγιοκλήμα ἐνωμένα,
λευκὰ σὰ χιόνι ἢ σὰ φωτιὰ ἀναμμένα,
στὸ νοτισμένο φράχτη κ' ἐστραγγίζαν

τὰ δάκρυα τῆς βροχούλας μυρωμένα
στὰ μάτια σου, πὸν ἐρωτικὰ ἐφεγγίζαν
τὰ τραγούδια τῶν ἀηδονιῶν, πὸν ἐγγίζαν
ρῆγος οὐράνιο σωθικὰ ἀνθισμένα

τοῦ λαιμοῦ σου τὴν κέρινη μανόλια
τὴ λάφρην ὀποῦ πάταες, δίχως ταίρι,
σὰν τὴ δροσάτη Αὐγὴ ἀπ' ἀστρὶ σὲ ἀστέρι —

στοῦ Ὁραίου τὰ παραδείσια περιβόλια
τῆς καρδιάς μου ἢ τρυγόνα, ἀγαπημένη,
μὲς τὴ φωλιὰ τοῦ σίχου τὰ θερμαίνει!

Κ. Ι. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ΣΗΜ. "ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ". Δημοσιεύουμε στὴ θέση αὐτὴ τὸ σονέττο τοῦ ἐκλεκτοῦ μας Βάρναλη, γιατί μᾶς στάλθηκε πολὺ ἀργά. Μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ ἀγγέλλουμε πὼς πολὺ γρήγορα θὰ ἐκδόσουμε ποιήματά του.